

[Landbrugsministeren.]

mindsket med ca. 56.000 eller 28 pct. På øerne er antallet gået ned med ca. 25 pct., medens tilbagegangen i Jylland har været på 31.000 eller $\frac{1}{4}$. Den samlede nedgang på disse 56.000 bedrifter siden 1960 fremkommer som resultat af en stigning i antallet af landbrug på over 30 ha på knap 4.000, medens antallet af brug under 30 ha er mindsket med ca. 60.000.

Der kan ingen tvivl være om, at der fortsat må foregå en sammenlægning af landbrugsejendomme ikke blot af økonomiske grunde, men simpelt hen fordi der ikke er unge nok til at overtage de mange mindre brug. Jeg mener ikke, vi lovgivningsmæssigt skal tvinge en bestemt udvikling igennem. Derimod skal vi fortsat lægge vægt på selve jorden, der i dansk landbrugsudvikling har vist sin store styrke. En tilpasning er i øvrigt, som det fremgår af de nævnte tal på sammenlægninger, foregået med stor kraft, måske på trods af lovgivningens intentioner, men til gengæld formidlet af en klog og smidig administration i jordlovsudvalget, hvor mange forskellige synspunkter har kunnet samvirke herom.

De kommende overvejelser må dreje sig om den tilpasning af lovgivningen, som udviklingen nu nødvendiggør. Hvad der kan være tale om, er netop spørgsmål om friere rammer, men derimod ikke om en dirigeret udvikling. Med hensyn til diskussionen om større og mindre brug er jeg overbevist om, at fremtiden vil vise os en stigende specialisering i dansk landbrugsproduktion, at der stadig også vil være grundlag for mange mindre, men produktionsmæssigt udviklede brug, at vi uundgåeligt vil få færre selvstændige brug, men at billedet netop vil vise meget forskellige brugsstørrelser eksistensberettigelse. Dertil vil jeg gerne føje, at jeg vil lægge stærk vægt på, at de reformer, som vi i den kommende tid skal gennemføre i vor jordlovgivning, kan baseres på en bred tilslutning navnlig naturligvis blandt dem, der direkte er interesseret i landbrugslovene.

Nær tilknytning til spørgsmålet om selve

landbrugsloven og de muligheder, der i loven vil blive givet for ændringer i landbrugs-ejendommenes struktur, har hele spørgsmålet om statens finansiering af foranstaltninger, der har forbindelse hermed. Disse spørgsmål behandles for tiden i et udvalg under landbokommissionen. Udvalget, der også har en række andre opgaver, er ved at slutte sit arbejde, og landbokommissionen ventes nu snart indkaldt til et møde for at tage stilling til udvalgets beretning. Det er derfor for tidligt for mig at sige noget endeligt om disse spørgsmål, men jeg håber, der i løbet af dette folketingsår vil kunne fremsættes lovforslag bl. a. også om lånelovgivningen og måske også om ændringer i administrationen af den jordbrugsmæssige lovgivning.

Den væsentligste del af den nuværende lovgivning om finansiering af strukturforbedringer findes i statshusmandsloven, og tendensen er, som det vil være bekendt, i de senere år gået i retning af at koncentrere långivningen til formål, der vedrører supplering af landbrug med jord og bygninger. Så vidt jeg har forstået, arbejder man i udvalget med en ret indgående forenkling af långivningen til disse formål og navnlig sådan, at man følger de senere års tendens op og lader långivningen være koncentreret om de egentlige strukturforbedrende formål.

Et vigtigt område er spørgsmålet om statens medvirken ved finansiering af bygningsinvesteringer inden for landbruget. Efter de gældende regler er der alene mulighed for at yde lån til byggeri i forbindelse med jordsupplering, men spørgsmålet er, om der burde være mulighed for fra statens side at yde støtte til byggeri, der finder sted uden samtidig jordsupplering. Regeringsudvalget vedrørende landbrugsordningerne, det udvalg, der i daglig tale kaldes Krogstrupudvalget, var inde på dette spørgsmål, men mente dengang ikke at kunne anbefale, at staten i almindelighed yder fordelagtig finansieringsbistand til bygningsinvesteringer, så længe der hersker usikkerhed om de fremtidige afsætningsvilkår. Det betænke-